

Jan, mijn vriend

Een tekst van Raven Ruëll, naar een verhaal van Peter Pohl

Jan, mijn vriend RAVEN RUËLL/BRONKS FOTO KOEN BROOS

goeienavond
ik ben bruno en ik speel voor jullie
jan mijn vriend en het begint zo
ik ben moe en ongelukkig
vorig jaar was zo mooi zo mooi
en nu
ik was alleen in de stad
en ik stond tussen een massa mensen en iedereen
keek omhoog en hield zijn adem in en ik ook
het was zo mooi zo mooi
iemand had een koord gespannen
tussen de twee hoogste torens van de stad en er
was iemand die daarop danste
iemand die van de ene naar de andere kant ging
wat is het mooi als iemand van de ene naar de
andere kant gaat
een rode vlek tegen de blauwe hemel en beneden
een massa die zich stil houdt
de krop in de keel want wat gebeurt er als
dan is hij dood
want het was zo hoog
zeker vijftig verdiepingen en overal mensen
vanuit de ramen van de toren
vanuit andere gebouwen
van beneden
er was geen verkeer meer
er stonden mensen op auto's
er hingen mensen in bomen en verkeerslichten

kinderen kropen op de schouders van hun papa en
ik dacht
het is tof als een vader met zijn zoon iets doet
want zelf heb ik geen vader meer
een hartaanval
niks aan te doen
hij had konijn gegeten
met pruimen want dat is het beste wat er is
hij stond recht
hij zei ik voel mij niet goed
hij ging naar de badkamer
nam een bad
kwam eruit
wandelde door de gang
en viel neer
ik heb nog geprobeerd om lucht in zijn longen te
blazen en ik klopte als een gek op
zijn borst maar het mocht niet zijn en hij was
dood en net voor ze hem begroeven kon
men hem gaan bezoeken in het ziekenhuis en mijn
moeder zei
komt kijken
komt kijken kom
hij ligt daar zo schoon
komt kijken
komt kijken kom
het gaat de laatste keer zijn dat ge hem kunt zien
maar ik ben niet willen gaan kijken

ik ben niet willen gaan kijken en nu wil ik geen
konijn meer eten
ik denk soms dat het de schuld is van dat konijn
dat er vergif in zat of zo
gelijk bombrieven maar dan met dieren
bomkonijnen
en ik kan geen konijn meer zien
want dan denk ik aan hem en dat ik hem graag heb
met die pruimenvlekken op zijn hemd
maar hij is dood en ik mis hem zo en als ik al die
kinderen op de schouders van hun
papa zie klimmen dan voel ik die pijn weer

*waar zijt ge papa
ik wil dat ge hier zijt
bij mij
ik wil op uw schouders klimmen
gelijk iedereen
en naar boven kijken*

naar daarboven
net onder de zon
een dansende rode vlek
en er heerste een soort van vrede in de stad
en alle mensen waren plots gelijk
de advocaat en de bediende
de kapper
de zwerver
de negers
de chinezen
de blanken
de winnaars en de verliezers
de rijken de armen
de zwarten de witten
de zwartwitten
want iedereen maakte hetzelfde mee
een rode vlek van de ene naar de andere kant
en het applaus toen de danser aan de andere kant
was was overweldigend
oorverdovend
heel de stad was een groot feest
en iedereen riep bravo en klapte in zijn handen
en de rode vlek was een vrouw en ze boog en ze riep
danku danku u bent zo vriendelijk
danku danku u bent zo lief
en ik ging naar huis en ik kon mijn ogen niet geloven
het was het mooiste dat ik ooit gezien had en nooit
zou de stad nog hetzelfde zijn
alles was veranderd
hoe ik keek
wat ik deed
wat ik dacht
wat ik voelde